

opusdei.org

Meditacije: četvrtak petog tjedna korizme

Razmišljanja koja mogu
obogatiti našu molitvu dok se
približavamo Velikom tjednu i
Vazmenom trodnevlju.

25.03.2024.

- Bog je vjeran
- Božje obećanje nadvladava svaku prepreku
- Nit nade

.....

„OVO je Savez moj s tobom: postat ćeš ocem mnogim narodima” (*Post* 17,3-9). Ovim se riječima Bog obraća Abrahamu dok sklapa savez s njim. Gospodin mu obećava brojno potomstvo i zemlju u kojoj će moći dijeliti radost zajedništva s Njim. Bog se obvezuje biti vjeran svome narodu: „Ja ću biti Bogom tvojim i tvoga potomstva poslije tebe.” (*Post* 17,7)

Međutim, ta su obećanja prolazila kroz trenutke prividne tame. Ponekad se činilo kao da su zaboravljena – osobito kad je Gospodin zamolio Abrahamu da žrtvuje svoga sina Izaka. S čisto ljudskog stajališta, taj se zahtjev čini nemogućim za razumjeti. No patrijarh zna da je Bog vjeran i razmišlja s gledišta vjere. On razumije da Božje naume ne možemo uvijek u potpunosti shvatiti odmah, u ovom trenutku. Zato Abraham vjeruje u Jahvu, koji zna

bolje, i nada se „protiv svake nade” (usp. *Rim* 4,18). U posljednjem trenutku, janje zamjenjuje Izaka kao žrtvu, tako da sin ostaje živ i da se u njemu može ispuniti obećanje o brojnom potomstvu.

Ovo sjećanje na patrijarha pomaže nam pripremiti se za slavlje Vazmenog trodnevlja. Uskoro ćemo se prisjetiti kako je ovaj tajanstveni događaj poprimio svoje potpuno značenje na križu. Baš kao što je ovan zamijenio Izaka, tako će Kristova žrtva – Jaganjac Božji koji oduzima grijehe svijeta – osloboditi sve koji vjeruju u Njega od smrti i otvoriti vrata našoj konačnoj domovini, zajedno s neizmjernim mnoštvom ljudi.

U EVANĐELJU Isus otkriva da obećanja dana Abrahamu zapravo

ukazuju na život nakon smrti:

„Zaista, zaista, kažem vam: ako tko očuva moju riječ, neće vidjeti smrti do vijeka.” (Iv8,51) Neki su Židovi teško prihvaćali ovo nadnaravno značenje obećanja, pa su ga optužili: „Sada vidimo da imaš zloduha!

Abraham umrije, tako i proroci, a ti kažeš: 'Ako tko čuva moju riječ, neće okusiti smrti do vijeka.' Zar si ti veći od oca našega Abrahama, koji je umro?” (Iv 8,52-53) No njihov bijes protiv Isusa, koji će Ga odvesti na križ poput žrtvenog janjeta, zapravo će dovesti do neočekivanog ispunjenja svega što je bilo obećano. To se često događalo u povijesti spasenja: kada se činilo da je obzor Božjih planova zatvoren, nit obećanja prolazila je kroz svaki trenutak povijesti, ne prekidajući se.

„Abraham, otac vaš, usklikta što će vidjeti moj Dan. I vidje i obradova se.” (Iv 8,56) Sigurnost Božjih obećanja najsnažniji je razlog za mir

i radost onima koji se nadaju. Ništa nam ne može oduzeti ovu sigurnost, jer je ona utemeljena na Božjoj vjernosti. Bez obzira na sve što se dogodi, On nam je obećao da će uvijek biti naš Bog.

Nada je „krepost koja struji ispod površine života i podupire nas kako ne bismo potonuli usred tolikih teškoća, kako ne bismo izgubili želju da pronađemo Boga, da ugledamo to predivno lice koje ćemo svi jednog dana gledati.”[1] Počevši od Krista, nit obećanja danih Abrahamu nastavlja se kroz Crkvu, prolazeći kroz povijest kao nit nade. Čak i u najmračnijim trenucima, kada se čini da će se ta nit prekinuti, pojavljuju se ljudi vjere koji, poput Abrahama, znaju da je Bog vjeran. I oni, nadajući se protiv svake nade, svjesni su da su nositelji Božjih obećanja. „Vidio sam mnoge duše", rekao je sveti Josemaría, "s takvom nadom u Boga da je to u njima divno

rasplamsalo ljubav – plamen koji snažno kuca u srcu i štiti ga od obeshrabrenja i malodušnosti, čak i ako putem trpe, ponekad i jako."[2]

O NITI nade govorio je sveti Josemaría i u razmatranju 26. srpnja 1937. godine.[3] U to se vrijeme nalazio u ambasadi Hondurasa u Madridu, gdje je bio skriven zbog Španjolskog građanskog rata. Opus Dei je tada imao svega nekoliko godina, a njegov rad bio je potpuno prekinut ratnim zbivanjima. Životi prvih članova Djela bili su ugroženi i možda su mogli biti iskušani pesimizmom. Zato im je sveti Josemaría htio uzdignuti pogled, podsjećajući ih da je Bog uvijek vjeran i da u svim vremenima nadahnjuje svece koji obnavljaju ljudsku nadu.

To razmatranje počinje prisjećajući se prvih kršćana. Ništa ih nije razlikovalo od njihovih suvremenika, osim „sjajnog svjetla koje im gori u srcima.” Kroz njih, „Kristov glas sve snažnije odjekuje.” I kada se činilo da je s vremenom taj žar oslabio, Bog je podigao svetog Franju i svetog Dominika, koji su ponovno zapalili duhovni život Crkve. U 16. stoljeću, Ignacije Lojolski i Franjo Ksaverski nastavili su evanđeoski žar sve do krajeva zemlje. Također i žena, Tereziju Avilska, koja će svojim samostanima Crkvi donijeti autentične „izvore intenzivnog duhovnog života.”

Sveti Josemaría podsjetio je te mlade ljude u prvoj polovici 20. stoljeća na povijesne trenutke Božje vjernosti, kako bi shvatili da Bog i dalje djeluje. „Non est abbreviata manus Domini” – „Ruka Gospodnja nije oslabjela”. Bog i dalje izvodi nova čuda na korist čovječanstvu. I mi smo pozvani biti

nositelji te niti nade koja donosi život u svako doba povijesti. Naša Gospa, naša nada, pomoći će nam donijeti Kristovu radost svim ljudima.

[1] Papa Franjo, Homilija, 17. ožujka 2016.

[2] Sveti Josemaría, *Prijatelji Božji*, br. 205.

[3] Sveti Josemaría, *Rasti iznutra*, „*Non est abbreviata manus domini*,” 26. srpnja 1937.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/
meditacije-cetvrtak-petog-tjedna-
korizme/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/meditacije-cetvrtak-petog-tjedna-korizme/) (8.08.2025.)